

Liceul celor 175 ani

Reportaj realizat de Prof.Mircea Lăzărescu

Lugojul e un oraș deosebit. De la gară mergi pe o stradă dreaptă, ce traversează podul de fier, până la fosta Prefectură, lângă care e și Primăria. Biserici vechi și noi te întâmpină peste tot. Timișul are o albie lată, cât Mureșul la Arad.

Când ajungi la pod, pe stânga e o explanadă pe care, în fața Liceului Coriolan Brediceanu și a Teatrului, se află statuile lui Ion Vidu, Coriolan Brediceanu și Traian Grozăvescu. Locul e de patrimoniu, astfel încât statuia lui Traian Vuia a trebuit plasată în altă parte.

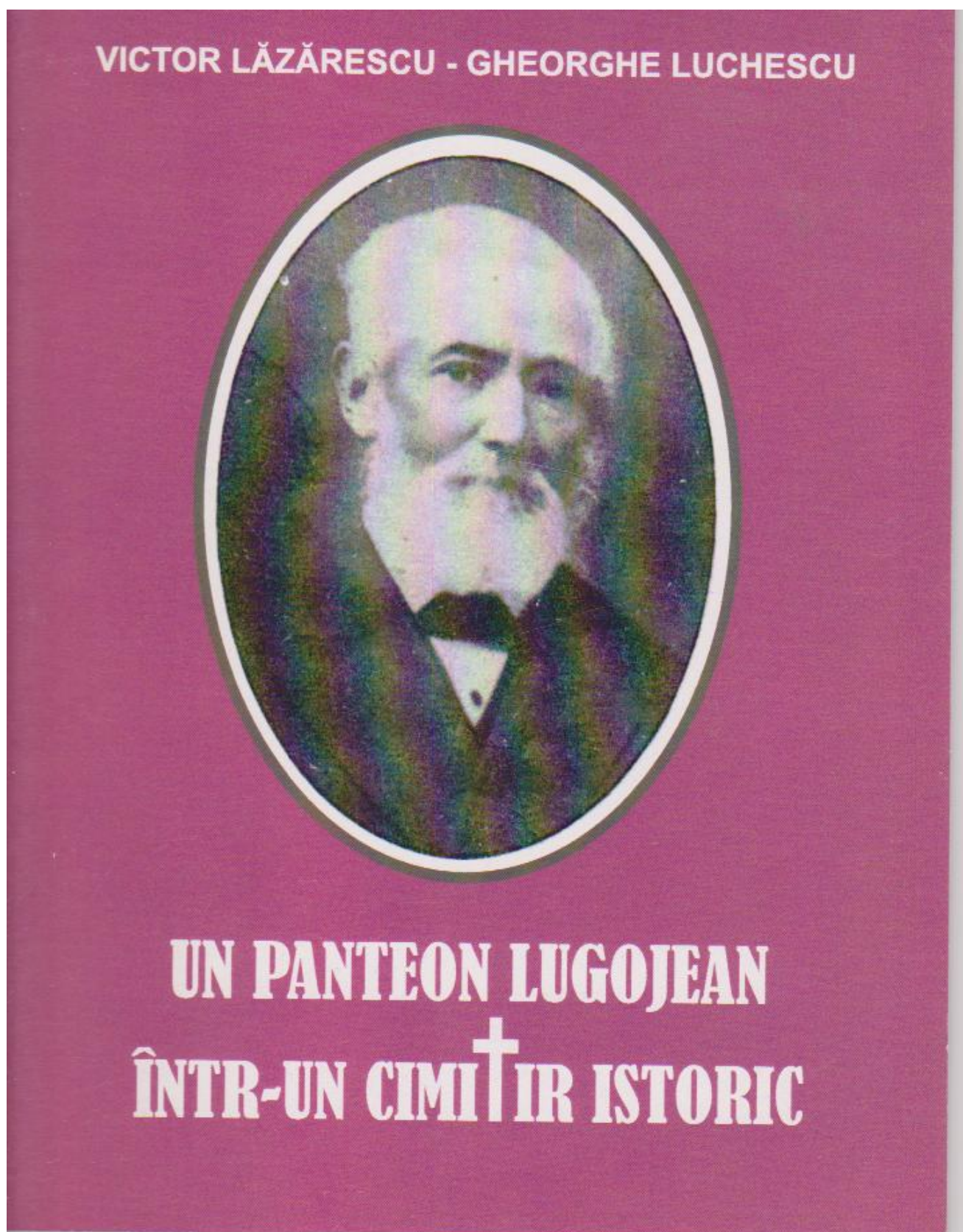

Acest liceu a sărbătorit 175 ani de la înființare. Inițial a fost o școală germană, apoi limba de predare a fost maghiara, iar din 1919, româna. Coriolan Brediceanu, avocat memorandiștilor, patron al orașului, tatăl lui Tiberiu (muzicologul) Caius (diplomatul) și Cornelia (soția lui Blaga), e cel ce dă numele acestui liceu, pe care l-am terminat în 1955.

Festivitățile au fost de amploare, căci actualul primar a fost tocmai directorul Liceului. Iar primăria, a hotărât să răscumpere casa lui Coriolan Brediceanu și să o facă muzeu. Nu ar strica. Căci, lângă teatru, pe strada Magnoliei pe care locuiam pe vremuri, era un muzeu al muzicii locale (coruri, compozitorii Ion Vidu, Sabin Drăgoi, Filaret Barbu, opereta locală.etc.) care nu mai este. Si la fel, muzeul personalităților din Lugoj, la capătul străzii, în casa Porumb a dispărut și el în urma naționalizărilor.

Dar colecțiile, bănuiesc că au rămas. După cum au rămas și mormintele din cimitir. Cimitir despre care tatăl meu a scris un ghid intitulat :”Un pantheon lugojan”.

Dar nimeni nu mai știe de acest ghid și unde să caute în cimitir aceste personalități. La Liceu, eu m-am dus la bibliotecă. Ea e acum altundeva decât pe vremea copilăriei mele. Dar cărți,

sunt destule. Pe atunci, în anii 50 era și un fond secret, în pod, din care am citit Psihologia persoanei a lui Mărgineanu și Vademecum filosofic a lui Bagdasar. Si multe altele.

La cabinetul de științe naturale nu mai sunt păsările împăiate, insectarele și ierbarele. Am vorbit cu câțiva elevi despre formarea în medicină, despre Golgota ce trebuie urmată ani și ani de zile pentru aceasta. După trei, șase, nouă ani de studii, nu este încă aproape nimic. Si totuși....

A existat și o expoziție. A existat și o ședință festivă la teatru. S-a dezvelit o placă, sfințită de părintele Munteanu (era tocmai de Sf. Dumitru și, după procesiunile de la Iași pentru Sf.Paraschiva, au urmat alte și alte procesiuni....o să întrecem pelerinajele de la Lourdes).

A urmat o masă bogată la restaurantul Royal, nou deschis, pentru nunți și botezuri.

175 ani de viață ale unui Liceu. Si câțiva ani, pentru fiecare din cei ce s-au petrecut pe acolo
Secolul XIX mai trăiește încă în noi.